

- Rûbab (TEO)

POLAT,

Nâzım H. (Asistan), "Rûbab Mecmuası İle İlgili Bazı Tashih ve Tenkitler", Tarih ve Edebiyat Mecmuası, İstanbul, No : 2, (Şubat 1982) 37 - 40 S.

31 MART 1995

27 NISAN 1993

Ben de soruyorum şimdi:

“Bizim” olanlar, düşman ağzıyla konuşabilir mi? Düşman ağzıyla konuşanlar, düşmana söyleyecek söz bırakmayanlar “bizim” olabilir mi?

Denktaş’tan nerede şikâyet edilmişti? Kıbrıs davamızda fiilen yanımızda görünemeseler bile, karşımızda da olmayan, kalpleri kalbimiz gibi çarpan Orta Asya Türk Cumhuriyetlerinde... Onlara, bu davada Denktaş’ın yani Türk’ün haksız olduğu söyleniyor. Orada Yunanistan veya Kıbrıs Rum yönetimi başbakanı yahut Rum kökenli biri konuşsaydı, bu cümlelerden daha yumuşak ifadeler kullanırdı.

Türkiye’de pek çok şey gibi muhafazakârlık da değişmiş.

İstiklâl Savaşı’nda, “memleket düşman işgalindeyken, kalede Türk bayrağının yerine çaput asılıyken cuma namazı kıldırılmayacağını” söyleyen Sütçü İmamlarımız vardı. Şimdi din adına, memleketimizi “Dârülharp” (kâfir ülkesi) ilân eden şom ağızlar, salya saçıyor. Türk olduğunu söyleyene “kavmiyetçi” yaftasını yapıştıran o kafalar, buçukların hepsi adına, bir Kürtçülük sevdasına kapılmışlardır. Başka herkesin yanındadırlar, Türk’ün karşısında...

O kafaların yanında bir de “sahibinin sesi” markalı kafadarları vardır ki kanallarından, Türk’e karşı kustukları kin akar. Onları seyreden bir yabancı sanır ki bu memlekette Türk yok; hatta devletin adı yanlış koyulmuş. Cümlesi birden, sıradan filimleri Kürtleştirir, Türkçe aksanı kirletirler. Çağ dışı, insanlık dışı ağalık sistemini öven filimler yaparlar. İnsanların artık terk ettiği feodaliteyi yaşatan mahluklar, onların, yani yerli Bayan Mitterrandların sevgilisidir. Onların sesini yükselten, boyunlarına ABD ve AB tarafından takılmış altın tasmalardır.

Ama bir şeyi unutuyorlar: Bu denî dünya hep böyle gitmez. Anadolulu Türk’ünün söyleyişiyle, keşiş her zaman kete yemez; gün gelir kötek yer. Türk’ün ayranı kabarmak, sabrı taşmak üzeredir.

“Vur! Eski kölesi, utandır onu

Bırakma uyusun, uyandır onu!”

18 Aralık 2003-Niğde

Nâzım Hikmet POLAT

II. Meşrutiyet Devri
Türk Kültür-Edebiyat ve Basın Hayatının Bir Yansıtıcısı Olarak

RÜBAP DERGİSİ

Prof. Dr. Nâzım H. POLAT*

Denilebilir ki II. Meşrutiyet’in ilânı (10 Temmuz 1324/23 Temmuz 1908), Batı Türklüğü için, İslâmiyet’in kabulünden sonraki en önemli değişimdir.

II. Meşrutiyet devri, Türk basın hayatının birdenbire canlanıp geliştiği bir dönemdir. Bu canlılığın yapıcı ve yönlendirici sebebi, toplumun topyekûn kabullendiği çok partili parlamenter demokratik hayattır. Basını sıkı bir biçimde denetleyen idareden, adeta hiçbir kısıtlayıcılığı bulunmayan bir döneme geçilmesi; siyasî, ticarî, edebî gayret sahipleri yanında tamamen amatör/heveskâr hislerle davrananları da cesaretlendirmiştir. Bu durum 1909’da çıkarılan Basın Kanunu ile gazete ve dergi çıkarılması önceden beyan esasına bağlanmış, fakat süreli yayın bereketi 1913’e kadar, düşen bir hızla da olsa devam etmiştir. II. Meşrutiyet Devri basın ve edebiyat hayatının iyi bir aynası olarak değerlendirdiğimiz Rübap dergisi de işte bu ortamda çıkarılmış yayın organlarından.

Bu yazıda, iç içe geçen bazı konularda tekrara düşme tehlikesi bulunduğu göz ardı edilmeksizin, önce Rübap dergisi hakkında bazı tanıtıcı şekil bilgileri verilecek, daha sonra, II. Meşrutiyet devri Türkiye’sindeki kültür, edebiyat ve basın âlemini yansıtan özelliklerine temas olunacaktır.

s. 7-41

-
- 1 HALİL SAĞLAM, Rübab Dergisi üzerine sistematik ve tematik bir inceleme, Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Yüksek Lisans, 2005